

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΝ ΠΕΝΕ ΝΤ' ΑΝΖΟΥ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ { ΠΑΥΛΟΣ, 35 ετών.
ΓΚΑΣΤΟΝ, 37 ετών.
ΜΑΡΘΑ, 25 ετών.

(Σ' ένα κομψό γραφείο, στο σπίτι του Γκαστόν, ο Παύλος και ο Γκαστόν συνομιλούν καθίζοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.— Είμαι πολύ ευχαριστούμενος που σε βλέπω ύστερα από τόσον καιρό! Είσαι πλούσιος, κι' ακόμα είσαι παντρευμένος... "Ω, αυτό το τελευταίο, είναι αλήθεια πως δεν το περιμένα... Νά παντρευτείς εσύ!... Έσύ που ήσουν τόσο εναντίον του γάμου..."

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Είμαστε δύο εναντίον του γάμου, ως την στιγμή που θα γνωρίσουμε τη γυναίκα που θα μας γοητεύσει...

ΠΑΥΛΟΣ.— "Ω, ευένα χαμια γυναίκα δεν θα με γοητεύσει ποτέ τόσο, ώστε ν' απαρθώσω τους γάμους της τις άσφές μου. Ξέρεις καλά, άλλωστε, τι φρονώ περί του γάμου..."

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Μά βέβαια... Αφού είμαστε κι' οι δύο άλλοτε μέλη του Συλλόγου των "Αγάμων".

ΠΑΥΛΟΣ.— Εγώ εξακολούθησα να είμαι μέλος αυτού του Συλλόγου. Και θα είμαι πάντα...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Μην λές μεγάλα λόγια, φίλε μου... Τα ίδια έλεγα κι' εγώ, ως τη στιγμή που γνώρισα τη λατρευτή μου "Αλίκη".

ΠΑΥΛΟΣ.— Και δεν μετανιώσεις ως τώρα γιατί παντρεύτηκες;

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Είνε τέσσερα χρόνια άφ' ότου παντρεύτηκα και σ' όλο αυτό το διάστημα ούτε ένα συννεύμα δεν ήρθε να οικείση τον ουρανό της εφίπνιας μου. Η "Αλίκη" είναι η ωραιότερη και η καλύτερη γυναίκα που γνώρισα!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Σου εύχομαι να είσαι πάντα εφίπνιαμένος όπως και τώρα. Μά θα ήθελα νάξερνα πως γνωρίστηκες με τη γυναίκα σου. Πως άλλαξες ιδέες, εσύ, ό τόσο αμεταπαιστούτος...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Πολύ ευχαριστός, να σου τά πω όλα. Φτάνει να θέλεις να μ' ακούσεις. Πρώ τεσσάρων ετών λοιπόν είχα πάει στην "Ιταλία. Είχα μείνει εκεί επί ένα μήνα σχεδόν. Κατά την επιστροφή μου στην Γαλλία ταξιδεύω με ένα θαυμαστό "Ιταλικό πλοίο. "Ο καιρός ήταν ωραίος. Οι περισσότεροι επιβά-

τες ήσαν στο κατάστημα. "Ημουν κι' εγώ εκεί. Είχα γνωριστεί με μια ωραία "Ιταλίδα, και μιλούσα μαζί της για τις όμορφες τις πατρίδες της..."

ΠΑΥΛΟΣ.— "Α... "Φατε η γυναίκα σου είναι "Ιταλίς;..."

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Μή βιάζεσαι... Περιέμενε να τελειώσω. "Η ωραία λοιπόν "Ιταλίς συνεπλάθει μου ήταν καθισμένη σε μια μεγάλη αναπαυτική πολυθρόνα και μω μιλούσε κοιτάζοντας την θάλασσα... Κοιτά μας, πλάι στην "Ιταλίδα, καθότανε ένας "Αγγλος... "Θαφρώ μάλιστα πως τον γνωρίζεις. "Ηταν κι' αυτός μέλος του Συλλόγου μας. Μιλούσε πάντα λίγο, και ήταν σχεδόν άγριος... Θιμάσαι!..."

ΠΑΥΛΟΣ.— Ναι, ναι, ό Ράλε ό μισογύνης.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— "Ο μισογύνης! Κι' όμως έχει παντρευτεί κι' αυτός από τεσσάρων ετών. Έγινε μάλιστα λαμπρός οικογενειάρχης.

ΠΑΥΛΟΣ.— Δέν το πιστεύω.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Μπορείς να μην το πιστεύεις; Μά είναι έτσι όπως σου το λέω.

ΠΑΥΛΟΣ.— Τόσον καιρό πουλίελα στις "Γυδιές δεν ήξερα τί γίνεται εδώ. Εγώ όμως, ποτέ, ποτέ, δεν θ' αφήνω τις άσφές μου.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Φίλε μου, δεν ήθελε ακόμα ή ώρα ή δική σου, αυτό είναι βλο...

ΠΑΥΛΟΣ.— Τι έννοεις;

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Έννοώ ότι δεν ήρθε ή ώρα που θ' αφήνης κι' εσύ τις άσφές σου.

ΠΑΥΛΟΣ.— Ποτέ! Ποτέ! Ποτέ! "Ακούεις;... Ποτέ δεν θάρθη αυτή ή ώρα!...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Και όμως φίλε μου ή ώρα που θ' αφήθουσε, είναι μοιραία, ανέλεπτη και αναπόφευκτη, όπως και ή ώρα του θανάτου. Δέν μπορούμε να ξεφύγουμε ούτε από τον θάνατο, ούτε από τον έρωτα.

ΠΑΥΛΟΣ.— Εγώ έχω ξεφύγει όμως. Από τον έρωτα τουλάχιστον.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Δέν μπορείς να τό λές αυτό μα κι' είσαι ακόμα νέος.

ΠΑΥΛΟΣ.— Μή φοβίζεις!

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Δέν είναι τίποτε φοβερό... "Ατ' εναντίας. Λοιπόν, ό Ράλε καθόταν πλάι μας και κάτιγχε άγριως. "Η ωραία "Ιταλίς φαινότανε σάν να περνούσαν από τον κελό. Τόν κάτταζε κάθε τόσο στενοχωρημένα... Μά ό Ράλε, χωρίς καθόλου να γυρίζη

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Τόν κάτταζε κάθε τόσο στενοχωρημένα...

